



Текст: Данијела Роси
Илустрације: Ђорђа Брозегини

Превела
Дијана Радиновић



мала лагуна
www.malalaguna.rs

Добро дошли у свеџ јунака и виџезова

Путоваћете на све стране света, у опасне и тајанствене земље: од средњовековне Енглеске до старе Грчке, од Јапана, земље излазећег сунца, до узбурканог Харипског мора, од земаља америчких домородаца до бескрајних руских степа... На свакој страници упознаћете сјајне јунаке и прикључити им се у њиховим невероватним пустоловинама. Њихове приче научиће вас вредности храбрости, довиљивости, великодушности и свих осталих врлина које красе праве јунаке.



ЦРНИ ГУСАР



УНКАС



КРАЉ АРТУР

Јесће ли сѝремни?
Заџвориџе очи, сѝцџиџе ѝрсџ
на маѝу и... оџисниџе се на ѝцџ!

Ўрейци ўсўшоловина!



РОБИН
ХУД



ЦРНА
ЛАЛА



МИХАИЛ
СТРОГОВ



Д'АРТАЃАН



ЛАНСЕЛОТ



ХЕРАКЛЕ



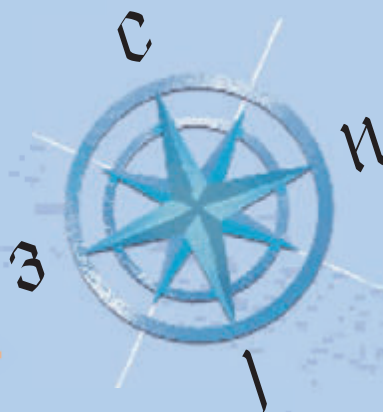
СИНБАД



САНДОКАН



ЈАСУНАРИ



ЛАНСЕЛОТ

Храбри виџез

*„Окупите се, витезови! Исцтите мачеве!
Краљица је отета!”*

Гласни повик изненада је запарао тишину која је владала у дворцу Камелоту. Сер Ланселот је скочио и похитао у шталу. Тамо је узјахао коња и одгалопирао ка замку злог Мелеагана. Краљицу Гиневру без сумње су отели Мелеаганови послушници, казао је храбри витез себи.

Ланселот је одрастао у чаробном царству Госпе од Језера, која га је научила вештини војевања. Кад је стасао у снажног младића, напустио је њено царство и упутио се у Камелот, легендарни град којим је владао краљ Артур. Тамо је Ланселот могао да покаже да није само искусан у борби, већ и човек племенита духа. Из тог га је разлога краљ произвео у витеза и допустио му да седи за чувеним округлим столом уз остале неустрашиве витезове.

Пре него што је Гиневра отета, Ланселот и Артур су имали бројне догодовштине: одбранили су Камелот од многих непријатељских напада, одбијали моћне чини и силне змајеве. Ланселот се сад нашао пред најтежим задатком, у ком ће се видети колики је јунак заправо. Он је у потаји био заљубљен у краљицу Гиневру, но из дубоке оданости према краљу Артуру никада јој није открио своја осећања.

Опхрван бесом и страхом да ће изгубити своју љубав, витез је похитао до непријатељског замка и зауставио се пред необичним мостом, белим сјајним мачем постављеним преко дубоке тамне ледене реке.

Иако је на том грозном месту дувао силовит ветар, Ланселот је успео да пређе преко моста и стигне до непријатеља. У дворишту замка чекао га је Мелеаган презривог погледа и пун самопоуздања. Свако је знао да је Ланселот изванредан борац и нико није хтео да се упусти са њим у борбу мачем. Али Мелеаган је био убеђен да је јачи од витеза и да ће га победити, те га је пустио да му се приближи.

Онда је исукао мач и жестоко напао Ланселота у намери да му поломи штит и тако га остави без заштите. После тешке и исцрпљујуће борбе Ланселот је ипак успео да савлада Мелеагана.

Храброст и оданост увек ће надвладати лаж и поквареност! Ланселот је вратио милу Гиневру у Камелот и до краја живота остао уз Артура борећи се за мир и правду.





КОРНЕЛИЈУС ВАН БАРЛЕ

Црна Лала

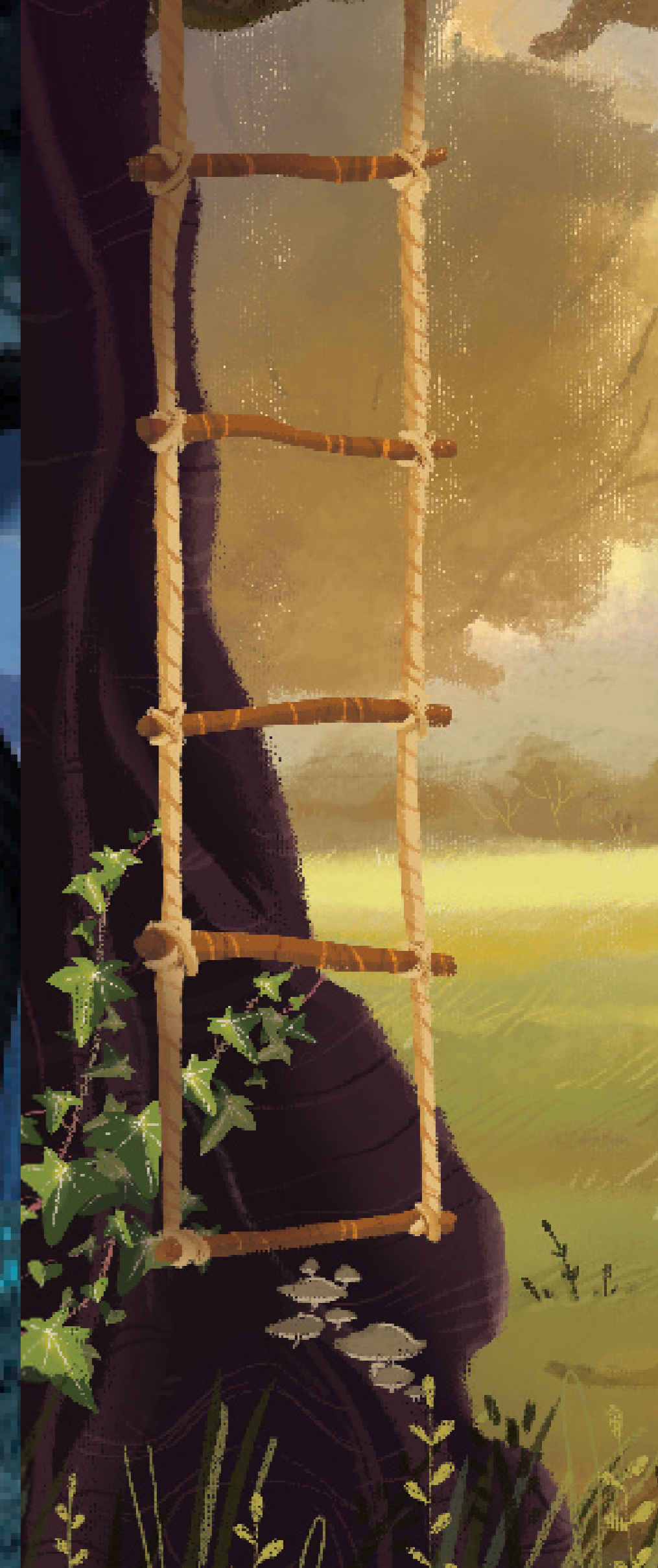
„Стотину хиљада флорина!! Накво богатство, замислите само! Но ће добити тај немогућ цвет?“

У холандском граду Харлему сви су данима непрестано само о једном причали: онај ко успе укрштањем да добије црну лалу добиће огромну новчану награду. Највештији узгајивач био је без сумње Корнелијус ван Барле, син богатог земљопоседника и љубитељ лала, који се посветио истраживању нових хибрида. Њега новчана награда нимало није занимала. Занимало га је само да победи у такмичењу јер је био веома горд.

Младић је недељама мукотрпно радио у свом стакленику и коначно успео да добије тамноплаву лалу, толико тамну да је изгледала црна. Његов радосни поклич није, међутим, прошао неопажено: допро је до ушију његовог подлог комшије Бокстела, који му је био и ривал у љубави. Обојица су покушавала да освоје срце девојке Розе, лепе и нежне као ружа. Уз помоћ утицајних пријатеља Бокстел је на превару узео драгоцену лалу из куће Ван Барлеових. Потом је лажно оптужио Корнелијуса за шпијунажу и постарао се да младић заврши у затвору.

Недеље су пролазиле и младић је почео да губи наду да ће га икада избавити из затвора кад је неко дошао да га посети – нико други до Роза! Роза је била заљубљена у њега и решила је да му помогне да разоткрије злог Бокстела. Направила је пометњу да одврати стражарима пажњу како би Корнелијус могао да побегне из затвора. Корнелијус је под дрветом нашао оно што је тражио Роза да му донесе: црну одећу и прелепог црног коња. Младић је ставио црни повез преко очију и постао неко други: Црна Лала. По мрклој ноћи одгалопирао је до Бокстелове куће. Кад је стигао тамо, привезао је коња за храст, па узео да се пење уз кућу док није стигао до једног отвореног прозора. Нечујно је прошао ходником и стигао до Бокстелове собе. Тамо га је ухватио на препад и после кратке борбе успео да га спута и веже. Потом је без тешкоћа узео своје луковице, па нестao у тами праћен Бокстеловим повицима.

Тако прерушен, Корнелијус је успео да пронађе доказ да је невин, па је ослобођен оптужби. Потом је изашао у јавност и показао три прекрасне процветале лале, па освојио и награду, но сав је новац дао у добротворне сврхе. Онда је свукао рухо јунака, оженио се Розом и с њом до смрти живео међу вољеним му цвећем.



РОБИН ХУД

Јунак одметник

Усред Шервудске шуме растао је стари дуб са огромним дебелим стаблом и дугим грањем што се уздизало ка небу. Крошње су се у шуми њихале на ветру као да плешу. Није било никакве сумње! Она сенка што је хитро промицала међу жбуњем и драчом могла је припадати само једном човеку: Робину Худу. Вешти коњаник, стрелац без премца и одметник широке руке се вратио.

Колико је само пустиловина доживео у време кад се борио против старог непријатеља нотингемског шерифа! Робин је некад био лопов, али не било какав. Крао је од најбогатијих и најимућнијих племића, па би све богатство кога би се домогао давао сиромашнима! И због тога су га сматрали јунаком, зато су га сви волели и поштовали. Робин Худ је био легенда: његове стреле никад нису промашивале мету! Био је веселац, понекад и надмен, према непријатељима је био страхан, а према пријатељима брижан. Био је висок и витак, носио је зелен плашт с капуљачом да се лако изгуби у шуми и није се одвајао од свог најбољег пријатеља Малог Џона. Кад год би извео пљачку, Робин Худ би се сакрио иза неког стабла да се одмори и диви плену. Онда би дубоко удахнуо, затворио очи и помислио на вољену жену – прелепу госпу Маријану.

У то доба још је био одметник, но није заувек то остао. Једног дана док се крио међу дрвљем, угледао је Ричарда Лављег Срца како пролази са витезовима. Краљ се кришом вратио у Енглеску кад је дознао да га је његов брат Јован без Земље прогласио мртвим и да се спрема да заузме престо као једини наследник. Робин Худ се без оклевања представио краљу Ричарду и понудио се да му помогне да порази узурпатора. Кад су стигли у замак, Робин Худ и његова дружина умешали су се међу свет који је дошао да гледа крунисање Јованово. Успели су да савладају стражаре помоћу Робинових брзих и моћних стрела, а онда се јунак попео са краљем Ричардом на пиједестал и повикао из свег гласа:

*„Људи Нотингема! Ђво вашег краља, Ричарда!
Жив је и спреман да се врати на трон који му с правом припада!“*

Као награду за оданост, краљ га је произвео у ерла од Хантингтона и Локслија. Робин Худ је коначно могао да се оженим својом вољеном Маријаном. Много је година од тада прошло и Робин Худ се сад вратио у своју вољену Шервудску шуму. Трчао је између храстова које њише ветар и испаливао стрелу за стрелом никад не промашивши мету. И после толико времена опет је ту, спреман да се бори и крши правила уколико то његовом народу затреба!

